

der med deres særlige lokale indsigt, må det formentlig gælde, at mundtlig procedure for retten fortsat bør ske ved den centrale myndigheds specialuddannede akademikere — af hensyn såvel til landsskatteretten som til ligningsmyndighederne selv og vel også klageren.

2. Sager, hvori ansættelsen er foretaget af ligningsrådet eller af skatterådet (amtsskatterådet) efter bemyndigelse eller udtalelse fra ligningsdirektoratet.
3. Sager, hvori landsskatteretten ønsker erklæring afgivet af den centrale myndighed.
4. Sager, hvori ligningsdirektoratet eller den lokale myndighed (efter aftale med direktoratet) overfor landsskatteretten udtrykker ønske om, at sagen tilstilles også direktoratet til erklæring.“

Det er tanken ved udformningen af de nye administrative forskrifter at tage udgangspunkt i udvalgets forslag.

Forslagets gennemførelse vil i ligningsdirektoratet frigøre arbejdskraft, der kan medvirke til at afhjælpe direktoratets behov for personale til løsning af påtrængende opgaver.

I landsskatteretten vil en del arbejde af kontormæssig art kunne bortfalde og den samlede ekspe-

ditionstid kunne nedbringes, jfr. herved folketingets beslutning af 8. juni 1973, Folketingstidende 1972-73 spalte 7728, der bl.a. indeholdt en henstilling til regeringen om at sikre afgørelser af klagesager indenfor en rimelig tid, jfr. tillige tillæg C sp. 1943.

Forslaget tilsigter ikke nogen ændring i den bestående tilstand, hvorefter landsskatterettens behandling af den enkelte sag bl.a. støtter sig på en udtalelse fra de lokale ligningsmyndigheder, jfr. reglerne herom i finansministeriets bekendtgørelse nr. 557 af 24. oktober 1973.

Der er heller ikke tilsigtet nogen ændring i den måde, hvorpå landsskatteretten behandler klager over vurderinger af fast ejendom.

I § 12, stk. 3, 2. pkt., er der alene foretaget den redaktionelle rettelse, at ordet „tillige“ er udgået.

Endelig vil § 14, stk. 3, kunne udgå. Efter denne bestemmelse har landsskatteretten, inden den træffer sin afgørelse, skullet indhente en udtalelse fra ligningsdirektoratet, hvor der under rettens behandling af en sag opstår nye spørgsmål af almindelig eller principiel betydning.

Fornødne regler herom vil fremtidig kunne fastsættes administrativt med hjemmel i § 12, stk. 3, 1. pkt.